

Седмичникъ за братски животъ

ЕДИНСТВО

„Разликата между доброто и злото седи въ следното: доброто като расте, клетките се размножават, съединяват се въ едно цѣло и образуватъ организма. Когато пъкъ тия клетки, следъ като се размножатъ, започнатъ отново да се разединяватъ, става индивидуализиране между тѣхъ и съ това се ражда злото.“

Учителя

„Наистина ли човѣчеството не може да разбере, че знание то иде отъ единъ и сжщъ Източникъ?“

Агни Йога

Великиятъ, основниятъ, първичниятъ законъ на Бога—това е Единството. Богъ е единъ и обгръща всичко. Всички ние живѣемъ въ Него и черпимъ отъ Неговата сила, отъ Неговата любов, отъ Неговата мъдростъ. Всички ние, съ каквито бои и да се оцѣтвяваме, подъ каквито знамена и да се нареждаме, въ каквито и дружества, организации и корпорации, да влизаме, къмъ каквито движения, общества и братства да принадлежимъ, все пакъ, въ края на краищата, ние всички сме деца на Бога, ние сме братя и сестри по между си, ние сме части на единното и безграничното Цѣло.

Дори и тогава, когато ние се отправяме противъ този великъ законъ на Бога, дори и тогава, когато ний се осмеляваме да противодействуваме на силитъ на доброто, дори и тогава когато ние заемаме мѣсто и играемъ ролята си въ отрицателния полюсъ на всеединството на живота,— дори и тогава ние, безъ да шемъ, безъ да съзнаваме, помагаме за достигане крайната обща целъ на Великото Единство, целъта на всеобщата космична Еволюция.

Дори и дяволътъ, безъ да ще и безъ да знае, работи за Бога и за Божието Дѣло. Защото злото е само условие, само фонъ, върху който се проявява доброто; и защото безграничната Божия Мъдростъ е предвидѣла всичко и използва всичко за добро.

И ако живота е тъй-разумно нареденъ, че дори и противникитъ на Бога несъзнателно работятъ за Неговото Дѣло, и всичко, въ края на краищата, бива използвано за добро, то колко повече обединени, свързани и единни трѣбва да бъдатъ тѣзи, които явно, съзнателно и доброволно сж поели Пътя на Доброто, колко по-голяма хармония трѣбва да сжществува между тѣзи, които съзнателно сж се опредѣлили като сътрудници на Бога въ Неговия Великъ Планъ на космичната еволюция!

Наистина, това, което горе е Едно на земята по необходимостъ става множество. Такъвъ е законъ. Но бива ли различнитъ представители на това множество на земята, особено тия, които съзнаватъ своето единство, да се борятъ и противопоставятъ едни на други, да си пречатъ вмѣсто да си помагатъ, да се отричатъ, вмѣсто да се признаватъ, да се подценяватъ, вмѣсто да се взиматъ уважаватъ?

Не! Никога! По голѣмо ограничение и слѣпота отъ тѣзи, не може да има. Не е достойно за представителитъ на Свѣтлината, за поддръжниците на Доброто, да се противопоставятъ, да се изключаватъ и да се подценяватъ едни други! Не е право и не е разумно всѣки да мисли, че „азъ съмъ“ или „ние сме“ всичко, а останалитъ не представляватъ нищо или почти нищо.

Има само едно единствено Велико Всемирно Бѣло Братство. То е едно и сжщо и въ България, и въ Хималаитъ, и въ Калифорния и навсѣкжде, където работатъ неговитъ представители. То не се дѣли и не може да се дѣли по никакъвъ начинъ и въ никакъвъ случай. И ако ние, хората отъ различнитъ страни и различнитъ школи, го дѣлимъ, то това си остава за наша смѣтка, защото е плодъ на нашето ограничено съзнание!

Ние не можемъ да раздѣлимъ Единното! Смѣшни и жалки сж усилията и таѣрденията ни, насочени къмъ това! Защото когато се стремимъ да раздѣлимъ Цѣлото, ние отдѣляме само себе си отъ него. То ще си остане винаги цѣло, винаги единно и всеобгръщащо.

Има само едно Велико Всемирно Бѣло Братство по цѣлата земя и въ цѣлата вселена. Но има много Учители и Школи, както въ миналото, така и днесъ, което се обуславя отъ разликата въ степенъта на съзнание и отъ общия характеръ и насока на различнитъ хора и народи. Всички тѣ, обаче, работатъ за Доброто, всички тѣ сж единни и се разбиратъ отъ лично, защото усилията имъ сж насочени къмъ една и сжща целъ — издигането на човѣчеството и на живота изобщо.

Ето защо, на насъ, обикновеннитъ хора, ученици или кандидати за ученици въ различнитъ школи на това единно Братство, ни се налага да бждемъ крайно скромни и въздържани въ сжжденията си за различнитъ школи и различнитъ Учители, защото ъмъмае нито право, нито пъкъ възможностъ да преценимъ правилно значението на всѣка и всѣки отъ тѣхъ.

Разумно е да си останемъ тамъ, където сме поставени отъ Живата Природа — въ тази школа, въ която сме и която най-добре отговаря на нашитъ нужди и наше развитие. Това е и нашия дългъ, който ние трѣбва да изпълнимъ до край. Не трѣбва да се увеличае въ това, което не е за насъ, защото една промѣна въ школитъ ще ни донесе само вреда.

Но, отъ друга страна, едно широко, обективно и съзнателно отишение и живъ интересъ къмъ работата на другитъ Школи, не само че не сж осждителни, но сж дори и похвални. Защото, споредъ насъ, тѣ свидетелствуватъ само за по-голямата широта на съзнанието. И — не само че не е разумно, но е дори и престожно да отричаме безогледно другитъ школи, да се опълчавме срещу другитъ части отъ единната Армия на свѣтлината.

Великото всеединство на живота трѣбва да бжде нашия пръвъ и последенъ основенъ Законъ. Затова всѣки интересъ и изучаване работата на другитъ школи не са

Брой 124 — год. VII.

Севлиево, 8 май 1935 год.

АБОНАМЕНТЪ:

За България 60 лева
За странство 120 лева
Отдѣленъ брой 2 лева
Всѣки абонатъ ще получи безплатно книгата
„ЩО Е ОКУЛТИЗЪМЪ“
отъ Сава Калименовъ

Адресъ: в-къ „Братство“, гр. Севлиево.
Ред. Атанасъ Николовъ

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Тамъ облаци черни надъ тъжна Голгота надиплятъ се бавно, кат' призраци въ нощъ. За зрелища жаденъ стълпенъ е народа съ Пилатови войни по лобната площъ.

На кръстъ е пригвозденъ невиненъ страдалецъ, оживявалъ съ трепетъ юдейски мъдрецъ. На Пасха житейска Той жертвенъ е агнецъ; краси Му главата отъ тръни вѣнецъ.

Отъ чело се ниятъ на капки рубини; струй се отъ рани божествена кръвь и багри земята. Тресатъ се руини, где ачностъ и злоба налитатъ за стръвъ.

Въ молитва унесенъ, очитъ Му ронятъ прощальни си сълзи — елмази безчетъ. Тѣ стичатъ се долу по златни корони въ наклонната плоскостъ на грѣшния свѣтъ.

Откъсватъ се горестни тихи екстенъ отъ устнитъ сухи съ нечувана болъ; и леко отлитатъ къмъ горния селенъ. Къмъ Татковъ Му свѣтълъ, невидимъ престолъ.

Предсмъртна си прозба отправи къмъ Него презъ болжитъ тайни, всрѣдъ стихващия вѣкъ на масата жалка, шумяща край Него: — прости й, о Татко, въ свещенитъ тозъ мигъ.

Отъ своитъ отхвърленъ, за тѣхъ Той се моли. Той — Божий Любимецъ, останалъ самия въ всрѣдъ бури свѣтвоня, подъ мрачни куполи — Награда това е отъ земния сянъ.

А още по черна тъматъ се спуска. Зигзаги надъ Него засвѣткахъ съ гръмъ И грѣсъкъ нечуванъ Духа на Исуса отнесе нагоре презъ лобния хълмъ.

Тамъ близкитъ Нему до римската стража унило поглеждатъ Учителя благъ, изпилъ на закона горчивата чаша. Напразно тѣ чакатъ словата Му пакъ.

Въ зеници лазурни тамъ Истина вѣчна заключили вѣрно клеветчи — покровъ. Той знае — ще дойдатъ въ епоха далечна на раса сърдечна децата — любовъ.

Да, иде тя вече следъ двадесетъ вѣка съ Учителя славенъ на цѣлий всемиръ. Тазъ Истина пакъ ще засвѣти въ човѣка Любовь ще залѣ свѣта най-подиръ.

Айгого

Сливенъ

Д-ръ Ал. Асѣвъ

АГНИ ЙОГА

(Продължение и край)

Известниятъ руски окултистъ Григорий Отоновичъ Мебесъ, познатъ на широката публика подъ псевдонима Г. О. М., счита за най-важни фактори въ живота на интеллигентния човѣкъ: степенъта на съзнателността въ живота и степенъта на способността за осж-

ществяване, дарувани на човѣка и опредѣля стремежа къмъ тъй нареченото посвещение като търсенене на единия или другия елементъ, а, най-често, и на двата.

Въ основата на истинското посвещение седи хармоничното развитие на двата тѣзи елемента; това сж две крила, които сж абсолютно необходими на търсещия по трудния пътъ къмъ тайното знание. Разбира се, истински посветенъ може да се счита само този, който е открилъ въ себе си и дава на търсещото човѣчество двѣт тия съкровища. За съжаление, такива посветени се срещатъ рѣдко: на Западъ, съ неговото мощно развитие на интелекта, обикновено преобладава първия посветителенъ елементъ — съзнателността на живота, до-

мо че не е измѣна къмъ своята, но дори единъ дългъ за мнозина, защото ще имъ принесе само полза като разшири тѣхното съзнание и циментира общото единство.

Единство, хармония и взаимно сътрудничество! Взаимно уважение и зачитане, взаимно опознаване — това е правия пътъ въ отлошенитя ни съ другитъ школи на единното Всемирно Братство.

С. Калименовъ

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Въ великата Любов е спасението на човъка

Съвременните писатели изобразяват живота в три форми, като трагедия, като драма и като комедия. Сега човъшкия живот винаги завършва с трагедия. Но живота сам по себе си е драма. Третата форма е комедията, която азъ определям като сѣнка на трагедията. Въ комедията човѣкъ напр. се представя че страда, че умира и пр., когато въ сѣщност не е така. Това сж три тѣ форми, въ които живота се проявява. И тѣ не могат да се избѣгнатъ.

Когато писателитѣ изобразяват трагедията, има две течения въ тѣхъ. Едни ни представятъ, че съ смъртта на героя на трагедията всичко се свършва, а други пъкъ искатъ да ни убѣдятъ, че задъ всѣка трагедия има единъ задробенъ край на нѣщата. И двѣтѣ твърдения може да сж вѣроятни, а може и да сж невѣроятни. Онзи, който има зрение, може да провери има ли свѣтлина въ свѣта, или не. Но онзи, който нѣма зрение, трѣба да има други доказателства за съществуването на свѣтлината. Сжко така и за съществуването на другия свѣтъ има едно специфично чувство и у когото е развито, за него другия свѣтъ е тѣй реаленъ, както за човѣкъ съ зрение е реална свѣтлината. А който нѣма развито това чувство, той трѣбва да търси други доказателства. Онзи свѣтъ за мене е тѣй реаленъ, както свѣтлината за всѣки отъ васъ. И тѣй както за васъ нѣма нужда да ви се доказва че сжществува слънце, тѣй сжко и азъ не се нуждаемъ отъ доказателство за онзи свѣтъ. Даже и най-малки тѣ сжщества, които нѣматъ понятие за слънцето, съзнаватъ неговото съществуване, понеже отъ него се подкрепя тѣхния животъ. И ние каквото и да мислимъ за другия свѣтъ, за Бога, за природата, все таки, ние съзнаваме, че има нѣщо което крепи живота ни. Не го знаемъ какво е, може да му дадемъ различни имена и форми, може да го доказваме и отричаме, но всетаки съзнаваме, че има една основа, върху която е изграденъ нашия животъ.

Нашиятъ понятия за реалността и нашиятъ отрицания и доказвания нито придаватъ, нито отнематъ нѣщо отъ реалността. Нашиятъ доказвания и отрицания иматъ отношение само къмъ насъ. Какво печели или губи Богъ дали Го признаваме или го отричаме? Отъ това ние печелимъ или губимъ.

Ако разгледаме въпроса научно обективно, мжно може да се обясни какво е психическото състояние на единъ човѣкъ, който вѣрва въ Бога и какво е психическото състояние на човѣка, който не вѣрва въ Бога.

Никой не може да даде единъ конкретенъ образъ какво нѣщо е да вѣрвашъ въ Бога, или какво нѣщо е да не вѣрвашъ въ Бога. Сега младжитѣ вѣрватъ въ любовта. Отъ моето гледище и двѣтѣ страни сж прави. Любовта е като храна за човѣка. И старитѣ като казватъ, че сж противъ любовта, азъ подразбирамъ, че тѣ сж се нахранили; опитали сж любовта, а младитѣ сега я опитватъ, тѣ тепърва има да ядатъ.

Нѣкой път хората се опитватъ да подкупятъ нѣкого, за да ги обича. По-глупава нѣщо отъ това нѣма. И бждете увѣрени, че онзи, който те обича, ако речеши да го подкупишъ, ще изгуби любовта, която има къмъ васъ. Ако единъ човѣкъ ви обича, той ви обича за нѣщо ценно въ васъ, той ви обича безкористно, и ако речеши да му се отплатите, той ще изгуби любовта къмъ васъ. Това не значи да не оценяваме любовта на другитѣ, но ако имъ правимъ услуга, то да бжде не зетова, защото тѣ ни обичатъ, но защото така трѣбва да бжде. Човѣкътъ, който има любовта, нѣма нужда отъ никаква услуга.

Мислите ли, че онзи човѣкъ, който обича е сиромашъ? За да обичате единъ човѣкъ, трѣбва да съдържа нѣщо ценно въ себе си. Може нагледъ да е простъ, неученъ, небогатъ, но има нѣщо, за което вие го обичате. Човѣка когото обичате въ даденъ случай, той е една ценностъ вътре въ вашия умъ. Но това е една ценностъ, която не можешъ нито да я купишъ, нито да я продадешъ. Тя е свободна като свѣтлината, иде и си заминава свободно, като ни оставя само своето благословение. Тя на гости не остава, и никжде услуга не прави, тя прави услуга отъ самосебе си, безъ да я задължавашъ; но речете ли да я задължавате, тя услуга по задължение не прави. Отъ любовта щомъ искатъ, тя си заминава. Щомъ почнете да мислите, дали нѣкой ви обича или не, то вие вече изгубвате половината отъ любовта; а като почнете много да философствувате въ любовта всищата се я изгубите.

А вие отъ вашето гледище се интересувате дали ви обичатъ или не. За да ви избавя отъ това изкушение, да се съмиявате обичатъ ли ви или не, ще ви дамъ безелитъ, по които да познаете дали ви обичатъ или не. Първия признакъ, че момата сж я обикнали, е че става хубава. Щомъ е грозничка, да знае че никой не я обича. Щомъ почнете да ставате красива, обикнали ви е нѣкой. Може да го знаете кой е може да не го знаете, все едно. Втория признакъ е, момата щомъ е обикната, тя

става подвижна, пъргава, самостоятелна, има вече свое мнение за нѣщата, и на когото ъ да е, не иска да му се подчинява; става особено човѣкъ. Третия признакъ когото ви обичатъ. Човѣкъ, който е киселъ, грубъ, невѣзпитанъ, като го обикнатъ става много мекъ и внимателенъ, става като най-хубавъ ароматиченъ плодъ. Следователно, ако не сте красиви, ако не сте подвижни и не мислите, и ако не сте мекъ и внимателенъ, значи че не ви обичатъ. Щомъ имате тѣзи три нѣща, значи има нѣкой, който ви обича, кой е той, то е другъ въпросъ. Това сж външнитѣ признаци на любовта. Всички хора съ любовъ сж красиви; когото човѣкъ обича, и когото го обичатъ, винаги става красивъ, само че когато обичате, ще станете красивъ по единъ начинъ, а когато ви обичатъ, ще станете красиви по другъ начинъ. Когато обичате, ще бждете мжжъ; а когато ви обичатъ, ще бждете жена. Когато обичашъ ще развивашъ своя умъ, а когато ви обичатъ, ще развивате вашето сърдце.

Така се говори реално и философски върху любовта. Тѣй както днесъ писателитѣ описватъ любовта, това не отговаря на реалността. Напр. описватъ, че герою или героинята принадлежали отъ любовъ. Може да принадле човѣкъ отъ много причини, но да принадле отъ любовъ, това не може, принадлеането е едно болезнено състояние. Човѣкъ на любовта никогато не принадле, онзи, който люби, той и въ смъртта не вѣрва; той вѣрва въ общия животъ, че живота е цѣлокупенъ, и че всичко въ Битието живѣе. Той знае че формитъ може да се изменятъ, но живота е безсмъртенъ. Онзи, който обича има едно вътрешно чувство, което му подсказва, че живота е безсмъртенъ.

Онзи, който има любовъ, той чувства живота на всички сжщества като свой,

и е свързанъ не само съ сжществото отъ нашия триизмѣренъ свѣтъ, но чувствава връзката си и съ сжществата отъ по-висшитѣ свѣтове. Ще кажете, докажи ни, че сжществуватъ тѣзи свѣтове. Човѣка, които обича, нѣма нужда отъ доказателство. Но съ развитието на човѣшкото съзнание и оформяването и развитието на нови чувства и способности у човѣка, и съ напредъка на психиката, тѣзи свѣтове постепенно се разкриватъ за хората. Науката и днесъ има много данни и факти които ни заставятъ по обективниятъ път да приемемъ сжществуването на другитѣ свѣтове. Сега напр. ученитѣ сж изнамѣрили единъ електроскопъ, съ който може да се види една милионна частъ отъ милиметъра, когато до сега съ обикновенитѣ микроскопи можеше да се види едва една двехиллядна отъ милиметъра. Съ електроскопа се разкрива единъ свѣтъ непознатъ до сега. За въ бждеще се направятъ още по-големи открития, и хората незабелязано ще откриятъ единъ по-финъ свѣтъ отъ нашия. Тѣ незабелязано ще навлѣзатъ въ дру-

гия свѣтъ; защото нѣма механическа преграда, която да отдѣля двата свѣта, тази граница е въ нашето съзнание, въ нашиятъ сетива. Още преди войната отъ 1914 г. единъ английски ученъ бѣше намѣрилъ една течностъ, презъ която като се гледа може да се види двойника на човѣка, не астралния му двойникъ, но етерния му двойникъ, който излиза около единъ прѣстъ извънъ физическото тѣло. И той си правѣше известни диагнози чрезъ този двойникъ. Той бѣше открилъ, че състоянието на двойника е въ зависимостъ отъ състоянието на човѣка. Когато човѣкъ е здравъ, цвѣта и състоянието на двойника е едно, а когато човѣкъ е боленъ — цвѣта и състоянието му е друго. И по този цвѣтъ и състояние, той си прави заключенията за здравословното състояние на човѣка. Тѣй че въ нашия вѣкъ не е въпросъ за отричане на нѣщата или за приемане на вѣра, защото всичко може да се обоснове строго научно. Защото погледнатъ въпроса отъ друга страна, туй което въ даденъ случай за тебъ не сжществува, за други сжществува. Това е въпросъ на съзнанието. Нима за мравчята човѣкъ сжществува? Нима за дребнитѣ организми човѣкъ сжществува? Макаръ че за тѣхъ човѣкъ не сжществува, все пакъ той си сжществува, и не само това, но и ограничава тѣхното сжществуване. Сжко и ние, дали отричамъ единъ свѣтъ по-висшъ отъ нашия, или не, но съзнанието на тѣзи сжщества ни ограничава. Тѣхното ограничение се изразява въ две направления — външно, чрезъ обективнитѣ природни закони, явления и процеси, и вътрешно, чрезъ регулиране на нашиятъ психически състояние посредствомъ своята мисль. Кому не е известно психическия фактъ на вътрешната борба, когато трѣбва да предприемете нѣщо? Отъ къде произчита тая борба? Самата тая борба показва, че човѣкъ не е господеръ на положението и че за да извърши една или друга постъпка той е подтикнатъ отъ чужда воля. Нѣкой казва — азъ съмъ независимъ, мога да направя всичко самъ. Това е въпросъ. Човѣкъ самъ въ свѣта нищо не може да направи.

И въ любовта човѣкъ не е факторъ. Азъ отричамъ че любовта произчита отъ човѣшката воля. Тя е актъ на божественото у човѣка. И когато нѣкой се запали отъ любовта, това е Богъ, който действа въ живота. И въ свѣта и въ живота и на всекъде любовта се дължи на Божеството, и Той е който твори и дава импулсъ за работа на всички сжщества. Казва нѣкой: азъ нѣма да го обичамъ. Най-първо любовта не зависи отъ васъ. Тя не произчита отъ васъ; то е една привилегия, дето тя се проявява чрезъ васъ. И ако обичате, радвайте се, че божественото се е проявило чрезъ васъ. Вие сте едно стъкло, презъ което минава свѣтлината. Благодарете, че сте станали проводникъ на божественото. Като мине свѣтлината презъ васъ, ще се ползвате и вие и вашитѣ ближни.

Тритѣ Източника

Въ безогледния мракъ, шо всецѣло покриваше вселената, мълния прониза девствената земя. Изъ откритата азъва близна кристалната струя на три жезвени източника, въ които се ирисше мистическата сила на движението, на лъчезарната свѣтлина и на себоторичието, шо високо и величествено издигаше човѣкътъ къмъ безграничната висота на духътъ, предъ който се разбиваха веригитъ на плътта и на нежелското нищожество което се ирисе въ нея.

Величкото, можеството и блѣсъкътъ на миналото време се бѣха превърнали въ жалка руина, въ която изчезае и споменътъ, че нѣга сж живѣли хора: воини и властелини.

Къмъ тая руина се спуска и послед-

нитѣ стѣнки, за да довършатъ своето дѣло на разруха, а тя растеше като чудовище всѣващо ужасъ и страхъ.

Низко въ нейното подножие се трупаеше тълпата, загубила най-ценното на своето Азъ и въ ванхаство живѣеше динтѣ. Цельта, смисъла на тѣхното сжществуване бѣше подчинение на животнитѣ инстинкти — инстинктъ, който не носеше нищо възвишено въ себе си. Вървѣт тая тълпа се разгърха искритъ на страстьта, които възпламеняваха низкото човѣшко естество и подтикнаха къмъ всичкитѣ блудства...

Изведнажъ отъ нея се отдели жена, която направи тайнственъ знакъ съ ръка и се заплети къмъ поднебеснитѣ върхове на пленината, отъ която като сре-

бърна нишка се спускаше струята на жинения източникъ.

Тая жена вървѣше безъ да се обърне, безъ да бжде придружена и безъ да чувствува умора на дългия прашенъ път, който се простираше предъ нея. Нензчерпаеми бѣха нейнитѣ сили, тя вървѣше, вървѣше безъ да спира и възкачеше планинската стрѣнина.

А когато достигна най-високиятъ връхъ, падна на колѣне, отправи погледъ къмъ земята и тайнствено прошепна

Вѣра!

Тогва нейниятъ погледъ, преплѣненъ съ душана чистота, се спре върху тълпата, която се движеше и глухо шумѣше въ подножието на старата руина и тя остана колѣничала наведена надъ източника на тая височина.

Надъ безбрѣжната пѣсчана пустина слънцето хвърляше своитѣ пламъци лъчи и въздуха треперѣше. готовъ всѣки мигъ да пламне. Изъ нея вървѣше самотна жена; пѣснь горѣше боситѣ ѝ крака, които тя едва влачеше. Мжчително страдание, жажда и отчаяние се четѣха по нейното девствено лице, озаглено отъ Божествена свѣтлина...

Безспорно тя простираше ржце, като че ли предъ нѣкакъвъ миражъ, изнемощила падеше, възправяше се и все следваше пътятъ, по който той се отдаляваше... Таке крайчикъ задъхана, потънала въ горчива размисль, тя търсѣше смисъла на своя животъ, но уаи!

Последенъ пътъ напрегайки последнитѣ свои усилия, тя изправи глава и съ прострѣни напредъ ржце забѣгашъ подгонена отъ нѣкое видение, или пъкъ стремаша се да достигне нѣщо.

А Г Н И Й О Г А

като пък на Изток често „хората изострят волята, но нямат нужната степен на съзнание, което дава на волята правото на действие“ (Агни Йога § 393).

Посвѣтлениятъ пѣть на Агни Йога се образува отъ двага горепосочени пѣти къмъ Съкровено то знание: първо, паралелно съ духовното издигане, предъ нейнитѣ адепти се разкриватъ безграничнитѣ перспективи на висштитѣ сфери на живота и, второ, завладяването стихията на огъня дава пълната власт на осъществяването. Въ тази си статия ний ще разгледаме изключително второто посвѣтително звено на Агни Йогическата пѣть.

Подобно на Раджа Йога, Агни Йогическата школа сочи на свѣтитѣ ученици, при вътрешната им работа, пѣтя, отъ пълното къмъ тънкости. За това красноречиво говори § 145; привеждаме го почти изцяло, защото въ него е набелязана неакратко програмата на Агни Йогическата школа.

Ржководителътъ, обръщайки се къмъ група свои ученици, казва: „Изпърво вамъ въ бѣха изяснени законитѣ на грубата материя. Вий взехте участие въ издигането въ въздуха, направихме опити съ материализация и изпращане на предметѣ — всичко това не за увлечение, а за точно познание. Следъ това ви бѣ представенъ астралния свѣтъ, но не за да се потопите въ него. Разширявайки съзнанието си, вий добихте възможността да виждате ауритѣ и да разпознавате превъплощенията. Свършвайки съ полуматериалния свѣтъ, ний преминахме къмъ космичното яснотвидство и ясновидство. Ползвайки се отъ пробуденитѣ центрове, можахме да ви покажемъ различни видове лчи, строеже на тънцитѣ субстанции. Така ний се приближихме къмъ осъзнаването на далечнитѣ свѣтове, което е близко до стихията на огъня и затова е опасно. Поради това яви се необходимостта отъ единъ режимъ на студа; следствията бѣха отлични. Безъ особенни потресения за организамъ ви, можахме да ви представимъ едно видоизменение на Фохата, или съ други думи, да опитате т. н. призматическо зрение.“

По-нататъкъ, въ Агни-Йогическата школа е прието да се закаляватъ ученицитѣ чрезъ смѣна на неочаквани положения, следъ това да се унищожи чувството за частна събственоств, да се повѣри задача, свързана съ особена опасност, и следъ тѣя изпитания е прието ученика отново да бъде изпратенъ на земята, гдето всрѣдъ повидомого обикновенитѣ условия произлиза най-необикновеното.“ (§ 453)

На автора на тази статия не е известна цѣлата система на упражненията на Агни Йога, тъй като той не влиза въ числото на приетитѣ ученици, а въ книгата се даватъ само най-елементарнитѣ практически улчвания. Обаче, несъмнено е, че централното мѣсто въ

ржбата на практическата работа на ученицитѣ на Агни Йога се заема отъ овладяването на психическата енергия (Пранеяма въ широкія смисълъ на тая дума, по терминологията на Раджа Йога) и пробуждене на огъня Кундалини. Последното изисква извърврана предпазливостъ, защото „насиленото надъ слънчевия змей може да завърши съ порежение на мозъка.“ (§ 220)

За овладяване на психическата енергия е необходима непрекъсната и систематична работа, която обхваща всички области на живота. За съжаление, публикуванитѣ по този въпросъ практически указания сж доста оскаждни и отжълсчени.

Всѣкий трудъ трѣбва да да бъде запаленъ — гласи формулата на нашата съвременностъ. Заплашя ли се труда на ученицитѣ на Агни Йога, не губятъ ли тѣ на празно времето си за овладяване неуловимата стихия на огъня?

И Агни Йогитѣ получаватъ своето въздаяние, защото „никакво окултно изучаване не пропада даромъ и винаги принесе своя плодъ на времето си“, (така казва Древната Мъдростъ). Но тѣхната работа се заплаща не съ металъ, не съ пари, а съ разширението на съзнанието и съ други неочисними съкровища на висштитѣ области на живота.

Дори ако ученицитѣ не достигне до духовнитѣ явления, то все пакъ учението ще му принесе значителна полза. Външнитѣ принципи на Йога (въздържане отъ месо, алкохолъ и наркотици, сутринната Пранаяма, използването на нѣкои препарати-кондензатори на психическа енергия и т. н.) поддържатъ здравето, укрепяватъ паметта и очистяватъ мисълта.

Ученицитѣ, достигнали до духовностъ, получаватъ неизмѣримо повече. Ето признацитѣ на завоеванията, които ги издигатъ въ свѣрхчувственитѣ сфери на Битието. „Първото ще пламнатъ огньоветѣ на вътрешнитѣ центрове, следъ това ще чуете гласа на невидимия Учителъ, и, най-последно, ще бъде проявата на външния пламъкъ, което съединява личното съзнание съ космичното. Тогава вече е възможно приближаването къмъ прекраснитѣ опасни и изтънчени енергии, къмъ всичко, което преобразява живота, отстранявайки понятието за смъртта.“ (§ 181).

Вътрешниятъ огънь преобразява цѣлия животъ на ученика. Сънътъ се съкрашава и лежащото положение става тязостно. Храната и пиетието сжщо се съкрашаватъ естествено. Защото всѣка енергия храна, а особено психическата. На известна степенъ на разширение съзнанието ученикътъ влиза въ съприкосновение съ пространствения огънь и пространствена мисль му служи като семафоръ и мегафонъ. Въ това състояние той не изчерхва много сили, защото се полузава

отъ нейзотренията запаса на енергия, който се исмира около него.

Разбира се, пѣтътъ на Агни Йога не е лесенъ, и, преди да стане неинъ адептъ, ученикътъ трѣбва да извърши огромна работа. Приетитѣ ученици се подхвърлятъ на постоянни сурови изпитания.

Вътрешната работа по системата Агни Йога е дълбоко индивидуална. Даже общата работа изисква, преди всичко, запазване на индивидуалността (§ 413).

Начинитѣ на проява трѣбва да бъдатъ строго индивидуални, защото най-лесния начинъ за друго, ще бъде най-труденъ за друго. (§ 440) Указва се само на две общи и неизмѣнни условия: чувствителностъ къмъ външнитѣ въздействия и отвесно положение на гръбначния стълбъ. (§ 413) Нека не забравяме, че на последното условие и Раджа Йога придава огромно значение. Отвасното положение на гръбначния стълбъ се явява като необходимо условие при дихателнитѣ и дсихически упражнения на Раджа Йогитѣ.

Учението на Агни Йога е дълбоко и многогранно, но въ тази си статия ний разгледахме накратко само неговото приложение въ практическата тренировка на ученика. Накрай, ще кажемъ нѣколко думи за критицитѣ на Агни Йога.

Защо ни е нова Йога, — ще извикатъ нѣкои окултисти, когато вече съществува цѣль редъ Йогически системи, прекрасно разработени и осветени отъ традицията на вѣковетѣ? Раджа Йога никога не е култивирала стихията на огъня, но все пакъ нейнитѣ адепти сж нагреджени отъ висштитѣ дарове на Самедхи. Защо ни е нѣмъ тази огнена Йога?

„Всѣкий вѣкъ се провежда особено видъ Йога, споредъ физическото състояние на свѣта. Елемента на земята не може да се употребѣи тамъ, гдето е нужно отогорното изчезение. Ни водата, ни въздуха не ще замѣнятъ крилата на огъня. Както е неумолимо катастрофата, когато унищожава цѣли материци, така неотложна е Йогата на познанието отгнената сила. Правилното схващане на роковетѣ е признакъ за просвѣтление на съзнанието“ (§ 188).

Има много Йоги, но всѣка отъ тѣхъ води къмъ познание на Ве-

ликия, Вѣчния Богъ, всѣке отъ тѣхъ е неповторяема и самобитна, както сж неповторяеми и несъизмѣрими пѣтицата на човѣшкитѣ души къмъ своя Първоизточникъ. Обратния пѣтъ на бунтуващата се човѣшка душа къмъ нейния Творецъ се завършва въ продължение на безчислени вѣčnosti съ най-великото свѣтвено тайнство — тайнството на сливането. То се явява като крайна цель за достиганията на всички Йоги и затова не можемъ да говоримъ за преимуществовата на една отъ тѣхъ. Въ началото на всѣки Йогически пѣтъ Богъ отпраща своя благославящ погледъ къмъ търсаяция и на края го озарява съ Посвещение въ най-великитѣ тайни на живота...

ЗАБЕЛ: Стихията на огъня е извнредно опасна и Учителъ, давашъ Агни Йога, не скрива това дори и отъ педагогически съображения. При упражненията въ огнената Йога опасноститѣ се срещатъ на всѣки стѣпка и растатъ паралелно съ напредването на ученика. Но всѣка опасностъ ни носи известни предимства, защото огънятъ ни дава познание за тънцитѣ енергии и се явява като надежденъ проводникъ въ далечнитѣ свѣтове. (§ 162) Всѣки пламъкъ е опасенъ, но изтънчеността на възпиратието се затвърждава отъ пламъка. Затова Агни Йога се утвърждава на проявата на огъня, зимедалата и създателя на волята. (§ 162) Всѣко преждевременно избръзване заплашва съ пожаръ. Не е изключено даже възможността на „огнената смъртъ“.

Но Агни Йогътъ не се бои отъ опасноститѣ. Пѣтътъ на огъня е пѣтъ на достиганията. (§ 392) Пѣтътъ на Йога превръща опасноститѣ въ огнени цѣта. Опасноститѣ се превръщатъ въ приятствия, които сж само срѣства за развиване на енергия. Безъ наличността на приятствия движението напредъ е абсолютно невъзможно. Ако планината бѣде съвършено гладка, учи Агни Йога, то не можете се изкачи на върха. Благословения сж камънитѣ, които разкъсватъ обуканитѣ ни при изкачването! (§ 406)

Впрочемъ, частитѣ отъ учението, публикувани понастоящемъ сж предначинени за широката публика и ако читателитѣ поискатъ да приложатъ на практикѣ указанията на книгата, то разбира се, подобна работа ще бъде съвършено безопасна и ще принесе само полза. Опаснитѣ и рисковани упражнения не сж публикувани, защото могатъ да ставатъ само подъ непосредственото ржководство на Учителъ. Въ критическата минута, той спасава ученика отъ грозеята го опасност.

Практическо приложение на окултизма

Истинскиятъ спиритуалистъ не е тази, който има само известни духовни познания. Идеалътъ на окултизма не е изчерпва съ това, всички хора да знаятъ спиритуализма, всички хора да иматъ спиритуалистически убеждения. Нѣкои не искатъ да знаятъ, че духовниятъ мирогледъ не е само да знаемъ, че има Богъ, но да знаемъ и Божественитѣ сили и закони и да одухотворимъ живота съгласно тия закони. Идеалътъ на окултизма е проникването на духовното въ

всички пори на живота, цѣлия животъ да се обнови чрезъ тѣзи истини. А това окултизма може да направи. Имя два противоположни течения въ живота: Въ Индия още отъ най-старо време е имало духовни течения, окултни шиоли, но тѣхния спиритуализъмъ не е нашиятъ идеалъ. Древния индусъ е потѣвалъ въ съзряването на вѣчнитѣ истини и е преизиралъ физическия свѣтъ, той е считалъ за недостойно да се занимава човѣкъ съ материални работи. А западно-ев-

Надежда!

Тамъ тя срещна първата жена, която се бѣ изкачила, среща своята сестра Вѣра.

Всрѣдъ людското племе владееше нищета и нейна другарка — умрежата бѣше.

Екидство и злоба изпълняхъ сърдцето на всѣки човѣкъ, приближаващъ края на своя тибеленъ опитъ.

Надъ тая морална разруха висеше и бичътъ на кървавиятъ приракъ — съжатието на безбройни гробове и причинителъ на потоци невинни съзби.

Човѣкътъ, това жалко създание, не намиравше въ себе си сили, нито да се бори, нито да отбѣгне страшното зло, безволеенъ, той самъ се правеше причинителъ на своето страдание, на своето телото.

Надъ тая хекатомба се носѣха непрекъснати воли, но въ ничие сърдце не намираха даже ехото на състраданияето и тѣ зогльваха далечъ въ своето пространство. Изъ нея, изъ тоя хаосъ, като сѣнка се отдѣли една девственая, насочи се и закричи къмъ източникътъ, който само ней бѣше познатъ, и въ който се креше великата чудотворна сила на произнанието, но живо и животворящо сърдце. Тя дойде до тоя източникъ и промълви своето име

Любовь!

Тогава за своя изменода съзрѣ тамъ дчетѣ стоящи жени и видѣ, че сияние се излъчва отъ тѣхъ.

Величествено и мило тя се приближи, приближи ги и позна своитѣ исторични сестри. Разгрѣщайки обятия, тѣ тритѣ се прегрънаха въ екстазъ и земльвахъ:

— Вѣра!
— Надежда!
— Любовь!

И тѣхнитѣ съзби на радость се слѣбха съ тия на произнанието сърдце и обилно потеклоха къмъ руната, пустинята и хекатомбата.

— Въ моитѣ съзби некъ всѣки се омие и ще се възвиси и укрепи неговиятъ духъ, говореше Вѣрата.

— Отъ моитѣ съзби некъ всѣки се напие, и въ него ще покълне новиятъ животъ, рече Надеждата.

— Въ моитѣ съзби некъ всѣки се огледа и Състрадание ще изпльни сърцата и животътъ ще найде своята красота, мълвеше Любовьта.

И така тритѣ девствения сестри откриха своитѣ сърдца и дадоха на свѣта новото учение. Шо учеше на Вѣра, Надежда и Любовь.

France, N. Babaskeroff

дустина
да лж
вѣски
се сави
ситѣ й
Мжичи
ие се
е, оза

е, ка
ие, и
всѣ се
от
ъхана,
а тър
...

ослед-
дава и
сѣ съ-
е, или
що.

Най-последно, задъхана и обезпаметена, тя падна въ подножието ни планината, отъ което се спуснахъ кристална струя. Умората затвори очитѣ ѣи и пространията ѣа стана така нѣколко мига...

Когато ги отвори, поиска да уголи жаждата, да накваси безжизнитѣ си изсъхнали устни, но наизпрано тѣ лижеше завсѣхналата вѣж следе, по която току що се бѣ спуснала струята отъ скалциста съклонъ. Тогава свѣтла мисль, преминала, като лчъкъ презъ нея, ѣ дѣхна живителна сила, тя залпыла нагоре къмъ високия върхъ да търси извъртъ на струята. Предъ нея се простряше наплтаствена следа, което неотложно ѣ водеше къмъ Източника. Последно усиле и тѣ изочи върха — достигна излито, погледа на вси страни и нейнитѣ устни посрочно изрече тайнствената дума —

ропейската култура е съвсем друга. Тя има за център Европа и Америка, но от там се е разпространила по целия свят. Тя се интересува предимно от материалното. Духовното за нея е второстепенно и даже то няма свое битие, даже и духовен мир не съществува. А истинския окултист е най-трезвеният човък на света. Той не е празен мечтател. Той е мечтател въ особен смисъл. Той е мечтател, защото работи за новата култура, за нов морал, за нови идеали; той не е мечтател въ лош смисъл на думата. Новата култура ще представява хармонично съчетание между тия два възгледа. Спиритуализма на човъка на новата култура няма да прилича на древния спиритуализъм. Материалистичната култура няма да изчезне, защото и тя е имала своя мисия. Всички добри плодове от нея ще се прибавят въ наследството на бъдещата култура.

Когато се изучи историята на човъчеството внимателно, ще се види, че тя не е случайно лющкане насамъ-нататък. Тя е вървела по един възходящ път и крайната цел ще бъде проява на висшето въ човъка. Днес въ всички области въ живота тръбва да проникнат окултнит истини и да се оплодотворят. Тръбва да се помогне на хода на човъката сволучия. Днес се намираме въ голяма криза. Всички области на живота тръбва да се преустроят. И тръбва да бързаме, да не се захласваме въ презни мечти и да гоимъмиражи, понеже събитията се развиват много бързо.

Окултизма не е голяма теория, а практика. Той тръбва да проникне въ всички области на живота — въ изкуство, музика, строеж, медицина и др.

Най-важното е да се разбере, че окултизма не пренебрегва резултатитъ на днешнитъ науки; той ги взема предвид и гради по натакъ. Окултиститъ сж хора практики; истинския окултист е винаги практик въ този смисъл на думата, че се стреми да измени физическото чрезъ духовното познание. И ние искаме духовна култура, но не като индийската или

срдновъкъвната. Индийската бѣга отъ живота, а срдневъкъвната е напоена съ фанатизъмъ и суевѣрие, тя не е съградена върху окултнит познания.

Окултизма разрешава правилно не само въпроситъ за храненето, спането, обличането и пр., но и по-важни въпроси: социалния, международния и всички др. които днес сж слжонени на разрешение и възлунватъ човъчеството. Ние не намираме нищо добро въ днешния строй на фалшъ, експлоатация, робство, егоизъмъ, лицемерие, насилие. Той тръбва да рухне подъ напора на новото. Ние не можемъ да се примиримъ съ нищо днесъ съществуваще. **Обновление коренно тръбва на всѣкъ!** Религиозното животоразиране е несъмъвстимо съ каквато и да е форма на насилието. Когато детето нарасне дрехитъ му ставатъ малки. Нови дрехи тръбва да му се направятъ. Даже като види своитъ малки дрешки става му смѣшно — не му се вѣрва, че се е побирано въ такива ограничени форми. Сжко така всички днешни форми на живота, както свѣтски, така и „религиозни“, сж надраснати. Затова обновление е нужно. И вие деца на свѣтлината защо се облъгвате? Отворете си очитъ и вижте, слънцето е отдавна изгрѣло! Скочете, излъзте отъ старитъ ограничени форми, защото живота ви чака да работите, да творите. Новата култура хлопа на вратетъ! Въ нейната основа лежи Божественото животоразбиране и окултното познание на действителността.

Истинското познание на действителността, познаване законитъ и силитъ, които лежатъ въ основата ѝ, прави окултизма способенъ да бже плодотворно прилаганъ въ живота. Само добро желание не е достатъчно. Конкретно духовно познание е необходимо, за да сме съзнателни работници на Божествения планъ на еволюцията, въ противенъ случай тръбва да сме послушни и да сме готови да се учимъ, за да не пречимъ съ нашитъ несвършенни дѣла.

А. Н.

Две овчарчета и рѣка

Едно лѣто две овчарчета пладнували овцетъ си край рѣката, на която водата била много намалѣла. Единъ день овчарчетата, отъ нѣмаме работа, решили да изградятъ бентъ. Така смѣтали тѣ да спрятъ водата, за да се образува голѣмъ виръ, като езеро. И заловили се на работа, която имъ поспорила, защото камънитъ били до краката имъ, а калъ имали отдѣсно и отлѣво.

— Не забентювайте ме, — рекла имъ кратко рѣката, — защото бързамъ! Малко е моята вода, но много стада пой и много градини полива. Не ми е за стоене въ езеро, когато ме чакатъ толкова души!

Но овчарчетата не слушали. Бързо издигнали високъ зидъ. Теченето на рѣката се спряло, започналъ да се пълни опредѣления виръ. До другия день вече много вода се набрала, Засинѣла се, залюфтѣла се, дѣно ѝ се не виждало. Дори страшно станало за

гледане. А овчарчетата запладнали пакъ овцетъ си и дограждали бента. Следъ това седнали на високия брѣгъ да се чудятъ на дѣлото си.

Въ това време, за тѣхна изненада, бентътъ се наклонилъ, извърналъ се и падналъ на гърба си. Водата съ безплодна сила и устремъ, като победителъ, се ливнала надъ него. Само за нѣколко минути отъ бента не останало ни поментъ. Освенъ това, водата отвлѣкла торбитъ и хабитъ на овчарчетата.

Следъ опомняване, едноо овчарче разтреперано рекла:

— Добре, че отнесе само торбитъ и хабитъ ни, е можеше да отнесе и главитъ ни!

Не подпушай
въ себе си доброто
че следъ него
иде братъ му — злото.
Дѣдо Благо

Курсъ по Есперанто

Dekvara leciono

Hodiaŭ matene ni havas lecionon de matematiko. Nia instruisto estas tre bona matematikisto. Li alportis kelkajn pomojn. Li transis unu pomon je du egalaj partoj. Li diris: Ĉiu parto estas duono de la pomo, ĉar mi transis ĝin je du partoj. Poste li transis alian pomon je tri egalaj partoj; do li ricevis tri trionojn. Poste li **distransis** alian pomon je ok egalaj partoj. Do li ricevis ok okonojn. Poste li komencis demandi nin: kiom faras du kvaronoj plus unu kvarono. Ni respondis ke tio faras unu tuton kaj unu kvaronon 1 1/4.

Poste li prenis du kraĵonojn kaj diris: la flava kraĵono estas **duoble** pli longa ol la nigra. Duoble tri estas ses 2x3=6. Kvaroble kvar estas dekseks 4x4=16. La fenestroj de nia ĉambro estas **duoblaj**.

Sur la benkoj ni sidas **duope**. Kiam ni marŝas sur la strato ni iras **kvarope**.

Post la matematiko ni havas horon de zoologio. La instruisto en zoologio estas granda turisto. Hodiaŭ li perolis al ni pri la utilaj kaj la malutilaj animaloj. Ni dividis la tutan mondon de organismoj je du. La unua duono estas la kreskaĵoj, la dua duono estas la animaloj. La animalojn ni dividis je bestoj, birdoj, insektoj, fiŝoj k. a. La koko, la anaso, la meleagro, la ansero estas hejmaj birdoj. La hundo, la azeno, la ĉevalo, la bovo, la ŝafo, k. a. estas hejmaj bestoj. La lupo, la vulpo, la urso k. a. estas malamlikoj de la hejmaj bestoj kaj birdoj. Inter la insektoj plej utila estas la abelo, ĉar ĝi donas mielon.

MULTIPLIKO

Multipliki unu nombron per alia, tio signifas obligi ĝin tiomfoje, kiom montras

Чрезъ постоянството си въ наблюдяване, отбелъзване и изучаване природнитъ явления човѣкъ откри много и важни нѣща, като се добра до известни сили, като напр. силитъ на течащата вода, силата на парата и електричеството, които впрѣгна на работа.

Съ постоянството човѣкъ печели победа следъ победа и може да върви напредъ.

Постоянството е сила, която прави човѣкъ по-твърдъ отъ диаманта и по-силенъ дори и отъ природнитъ стихии.

Човѣкъ съ мисълта си побежда и укротява дивитъ звѣрове, а съ постоянството си използва силитъ на природата за свое повдигане.

Постоянството е най-голѣмиятъ бисеръ, който краси венеца на победитъ, затова нека работимъ за неговото придобиване.

Това постоянство, съ което мнозина сж работили и работятъ за свои лични цели, нека сега нови излитъ човѣкъ да го пренесе въ друга една област: при работата за интереситъ на цѣлото човѣчество и на цѣлото битие.

Г. Сѣбевъ

Gramatiko

1. Представката **dis** означава раздѣляне, разпръсване, отдѣляване, въ разни страни. Напр. **distranci** разпръзвамъ, **disdoni** раздавамъ, **disdanci** раздѣлямъ, **disiri** разотивамъ се.

2. Съ наставката **op** се образуватъ **дробнитъ** числа. Думата, къмъ която е прибавена наставката, означава че е частъ отъ едно цѣло, раздѣлено на толкова парчета, колкото показва коренното число. Напр. **duono** половина, **triono** третина, **kvartono** четвртина, **dekono** десетина, **centono** стотина, **milono** хиляда. Заб. Правете разлика между **milono** 1/1000 и **miliono** 1,000,000.

3. Съ наставката **obl**, се образуватъ числителнитъ **умножителни**. Последнитъ сж толкова пати по-голѣми отъ корена, колкото показва коренното число. Напр. **duobla** двоекъ **triobla** троенъ, **dekobla** десеторенъ **centobla** стократенъ.

4. Наставката **op** образува **сѣбятрательна** имена съ значение „нѣколко зведно“ двойка **ĉifro triopo** тройка, **троица**, **кваторо** четворка, **четворица**.

5. **Обобщителни** мѣстоимения сж следнитъ: **ĉio** всичко, **ĉiu** всѣки, **ĉiel** всѣкакъ, **ĉies** всѣчий, **ĉial** за всичко, **ĉiam** всѣкога, **ĉiunigi**, **ĉiom** всѣчолко.

Съобщение

Молимъ всички приятели, на които изпатихме покани за записване абонати на книгата „АГНИ ИОГА“ да побързатъ съ записването и изпращането на сумитъ, за да се ускори издаването на книгата. Колкото по-бързо върви записването, толкова по-скоро ще излъзе „Агни Йога“. Затова желателно е работата по записване на абонати да бже завършена и събранитъ суми да бждатъ взрпатени най-късно до 20 май.

Всѣко да се изпраща на адресъ: Книгоизд. „Братство“ — Севлиево.

Печатница „Братство“ — Севлиево

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА

„Агни Йога“

тя е книга за МАЛЦИНА,

но нека нито единъ отъ тия малцина, за които тя е предназначена, да не остане безъ нея!

Цена за абонатитъ 30 лева

Следъ излизането ѝ ще струва 50 лева

Побързайте да записвате абонати, за да се даде веднага ходъ на печатането на книгата

Постоянството

Съ течение на времето, човѣкъ съ придобива всичкитъ качества на съвършеннитъ, на непредалитъ същества, но до сега, до като още не е съвършенъ, той тръбва да ги придобива по-единично, съ цената много-годишни усилия и съ цената на скъпи жертви.

Едно отъ тия съществени качества, които тръбва да красятъ характера на човѣка, е постоянството.

Едва ли не 75 на сто и по-вече дори отъ придобивкитъ, успѣхитъ и завоеванията на цѣлото човѣчество се дължатъ на това качество: сж купени съ цената на този бисеръ. И обратно — неуспѣхитъ преди всичко пускатъ коренитъ си въ оная почва, където липсва това качество.

Ако пакя непрестанно прави или поправа сжсваната отъ вѣтъра мрежа и не се отчайва, ако малката мравка съ непрестанния си

трудъ може да събере цѣли купища храна и не се отчайва; ако малката пчелица съ непопражаемо усърдие събира по крачката си она безкрайна малки количества цвѣтенъ прашецъ и не се отчайва, нека тѣзи тритъ ни служатъ за примѣръ и за поощрение.

Ако пакя, мравката и пчелата, тия дребни животинки, проявяватъ толкова постоянство, колко повечекъ тръбва човѣкъ да прояви? Не е ли човѣкъ по-вече отъ тѣхъ. Нали той ги превъзхожда не само по ръстъ, но още и съ своя разумъ и съзнателна воля.

Чрезъ постоянството си човѣкъ е победилъ много неприятствия въ живота. Той е завладѣлъ въздуха чрезъ създаване на летателни машини; съкратилъ е до минимумъ разстоянията чрезъ влакове, параходи и аероплани. Преди опити да победи ледоветъ и най-високитъ снѣжни върхове.